

суб'єктами господарювання, внаслідок чого споживачі, суб'єкти господарювання мають можливість вибирати між кількома продавцями, покупцями, а окремий суб'єкт господарювання не може визначати умови обороту товарів на ринку [7]. Науковець, О. Юдіцький розглядаючи конкуренцію в економічному аспекті визначив, як процес, у якому реалізуються правовідносини уповноважених органів держави, суб'єктів господарювання й споживачів на підставі узгоджених з усіх напрямів економічної політики держави правових норм, які мають за мету певний стан товарного ринку, за яким суб'єкти господарювання мають безперешкодний доступ до ринку та його ресурсів, спроможні виробляти товар певної якості, вільно встановлювати на нього справедливую ціну, а споживачі для задоволення власних потреб мають можливість свідомо вибирати між товарами кількох продавців [8]. Виходячи із цих дефініцій приходимо до висновку, що конкуренція це по перше-добросовісні відносини як між самими суб'єктами підприємництва так і споживачами, по друге-вони базуються на узгоджених правових нормах направлених на збагачення якісним товаром ринку при оптимальних цінах для задоволення потреб населення.

Список використаних джерел:

1. Словник української мови в 11 т. АН УРСР. Інститут мовознавства. Київ. Наукова думка 1970 – 1980. 671 с
2. Шатило О.А. Опорний конспект лекцій з дисципліни «Публічне адміністрування» (для студентів спеціальностей «Менеджмент організацій і адміністрування» та «Менеджмент зовнішньоекономічної діяльності»); Житомирський державний технологічний ун, с. 20
3. Інститути, необхідні для членства в Європейському Союзі. /пер. с англ. В. В. Шульги. Київ.: Вид-во УАДУ, 2000. 44 с.
4. Адміністративне право України. Повний курс/підручник/В.Галуцько, П.Діхтієвський та інш.; за заг. ред. В.Галуцька, О.Проваторової. вид. четверте. Херсон. ОЛДІ-ПЛЮС. 2021. 656 с
5. Бойко О. В. Концептуальна парадигма публічного управління та адміністрування: теоретико-методологічні засади. Гуманітарний вісник Запорізької державної інженерної академії. 2017. Вип. 70. С. 151-163
6. Ажнюк М.О. Основи економічної теорії: навч. посіб./ М.О. Ажнюк, О.С. Передрій. Київ. Знання, 2008. 368 с.
7. Про захист економічної конкуренції. Закон України. URL. <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2210-14#Text>
8. Юдіцький О. Л. Правові засади економічної конкуренції як об'єкта державного регулювання. URL. <http://www.academy.gov.ua/ej/ej12/txts/10yolodr.pdf>

КАТЕГОРІЙНЕ ВИЗНАЧЕННЯ ПУБЛІЧНОГО АДМІНІСТРУВАННЯ ДЕРЖАВНОЇ РЕЄСТРАЦІЇ РЕЧОВИХ ПРАВ

Щавинська Юлія Михайлівна

здобувачка Науково-дослідного інституту публічного права

Україна є правова демократична держава з ринковою економікою в якій належний облік та захист права власності є основою забезпечення усіх матеріальних та значної частини духовних потреб, прав, інтересів громадян і бізнесу. Речові права громадян та бізнесу є не тільки основою економіки України, однак на них базуються сімейні відносини, вони одночасно є матеріальною основою органів місцевого самоврядування та державних організацій, установ та підприємств. Іншими словами без їх належної реєстрації та охорони неможливо забезпечити будь-яку іншу сферу суспільного життя.

Провідним інструментом адміністративної правової охорони права власності є інститут державної реєстрації речових прав, які в умовах сьогодення переживає процес

подальшої трансформації та удосконалення щодо ефективності захисту прав суб'єктів права власності. Юридична природа речових прав є царицею цивільного права. Саме в ньому, враховуючи тисячолітні традиції римського приватного права сформована сутність і зміст права власності та похідного від них різноманітних речових прав. Проте хочемо зазначити, що забезпечення, охорона та захист права власності здійснюється практично усіма галузями права. В першу чергу поряд із нормами цивільного права в цьому приймають участь норми адміністративного та кримінального права. При цьому треба зазначити що публічна реєстрація будь-яких прав чи суб'єктів є царицею норм адміністративного права, що здійснюється на основі його норм і спеціальними суб'єктами публічної адміністрації.

Категорія «право власності» є невід'ємною від категорії «річ (майно)», «речове право», адже, за загальноприйнятим у цивільному праві положеннями перша завжди розкривається через другу, як сукупність певних правоможностей, серцевиною яких є право володіти, користуватися та розпоряджатися своєю річчю (майном), на власний розсуд з дотриманням національного законодавства та моральних засад суспільства.

Невід'ємним постулатом правознавства є те що річчю вважається будь-який предмет матеріального світу щодо якого можуть виникати суб'єктивні права та юридичні обов'язки. Одночасно, необхідно підкреслити що класичні нерухомі речі, а також деякі прирівняні до них підлягають обов'язковій державній реєстрації.

Згідно із діючим законодавством обов'язкові державній реєстрації підлягають речові права щодо нерухомих та прирівняних до них речей, землі, надр, та деяких інших правочинів прямо передбачених законодавством України.

Найбільш слушно юридичну природу державної реєстрації речових прав на нерухоме майно можна розкрити через фактичний та юридичний зміст адміністративно-правових відносин. Адміністративно-правові відносини відображають вплив адміністративно-правових норм на поведінку суб'єктів та об'єктів публічного управління, через що між ними виникають сталі правові зв'язки публічно-владного характеру. Сутність такої конструкції полягає в тому, що адміністративно-правова норма від імені держави визначає належну поведінку кожного зі своїх адресатів.

Отже, публічне адміністрування реєстрації речових прав в Україні – це адміністративна діяльність суб'єктів публічної адміністрації та господарських судів, як форма реалізації публічної влади що є зовнішнім виразом реалізації завдань публічно-сервісної функції держави, що здійснюється з метою забезпечення прав та інтересів власників речових прав, шляхом їх державного обліку, посилення можливостей правового захисту та задоволення публічного інтересу суспільства.

Список використаних джерел:

1. Галунько В. Адміністративно-правова охорона та захист права власності. Вісник Харківського національного університету внутрішніх справ. 2007. № 38. С. 192-198.
2. Галунько В.В., Курило В.І., Короед С.О. та ін. Адміністративне право України. Т.1. Загальне адміністративне право: навчальний посібник / [В.В. Галунько, В.І. Курило, С.О. Короед, О.Ю. Дрозд, І.В. Гиренко, О.М. Єщук, І.М. Риженко, А.А. Іванищук, Р.Д. Саунін, І.М. Ямкова]; за ред. проф. В.В. Галунька. Херсон: Грінь Д.С., 2015. 272 с.
3. Гурковський М. Реєстраційна діяльність публічної адміністрації: організаційно-правовий аспект: автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07. Львів. 2010. 16 с.
4. Єщук О. Адміністративно-правова охорона і адміністративно-правовий захист: ціле і частка. Закон і життя. 2013. С. 49-53].
5. Овчарук С. Організаційно-правові засади державної реєстрації речових прав на нерухоме майно та їх обмежень: автореф. дис... канд. юрид. наук: 12.00.07. Київ, 2009. 20 с.
6. Пономарьова Я. Адміністративні провадження з державної реєстрації речових прав на нерухоме майно: автореф. дис... канд. юрид. наук: 12.00.07. Харків, 2009. 18 с.
7. Правдюк А. Організаційно-правові засади реєстрації і ідентифікації сільськогосподарських тварин: автореф. дис... канд. юрид. наук: 12.00.07. Київ, 2008. 20 с.

8. Про державну реєстрацію речових прав на нерухоме майно та їх обтяжень. Закон України від 1 липня 2004 р. № 1952-IV. Відомості Верховної Ради України. 2004. № 51. ст. 553

9. Ростовська К. Адміністративно-правові режими паспортизації та реєстрації фізичних осіб: автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07 Дніпро, 2011. 20 с.

10. Саїв С. Правове регулювання міграції та реєстрації фізичних осіб в Україні (адміністративно-правовий аспект): автореф. дис... канд. юрид. наук: 12.00.07. Київ, 2007. 18 с.

11. Юшкевич О. Проведення в справах про державну реєстрацію фізичних осіб-підприємців: автореф. дис... канд. юрид. наук: 12.00.07. Харків, 2007. 19 с.

ПІДХІД ДО ПЕВНИХ ІСТОРИЧНИХ ВІХ СТАНОВЛЕННЯ ПРАВОСУДДЯ

Зубов Олександр Сергійович

кандидат юридичних наук,
здобувач наукового ступеня доктор юридичних наук

Становлення та дія незалежної судової гілки влади потребує додаткового вивчення та дослідження саме в умовах реформування в Україні. До питань правосуддя серед науковців є декілька підходів, як до самого розуміння так і до історичного становлення. Так, «Правосуддя» концептуально розглядається як ідея, зокрема поняття (тобто форма мислення, думка), зміст якого формують ознаки, які позначатимуться нами як смисли. Смісл розуміється як особливий зміст, що відображає сутність (чи сутності) явища дійсності, позначуваного цим терміном. Відтак поняття правосуддя – це водночас спосіб розуміння і абстрактного уявлення про те, що є і яким повинно бути правосуддя. Тобто, правосуддя розглядається як ідея, поняття та водночас його здійснення [1]. Піднімаючи питання генези, слід зазначити, що у своїй більшості науковці акцентують увагу на так званому правосуддю перехідного періоду, або як це його називають транзитне, до якого різні підходи. Сам термін був запроваджений у 1995 р Нейл Крітцем у «Transitional Justice: How Emerging Democracies Reckon with Former Regimes», у якій розглядалися питання демократії різних держав та питання порушення прав і свобод людини. Ряд вчених пропонують розглядати перехідний період від радянського союзу до незалежної України, існують думки, що необхідно брати до уваги лише починаючи з 2004 року і ряд науковців вважає, що його потрібно за основу взяти 2014 рік. Це самі ті періоди при яких найбільше порушувались права та свободи людини, держава виконувала в основному каральні функції. Ми не будемо розглядати епохи античності, враховуючи історію правління то слід зазначити, що розвиток та становлення правосуддя йде від князя Олега до Володимира. Таким чином історична характеристика носить важливий характер для історичного розвитку правосуддя на території України. Вище згадані історичні факти упорядковували систему судочинства «Епохи Князівства», яка існувала в певних межах суддів як державних так і інших яка проводилась на номінальних церковних засадах коли церква тісно перепліталась з державотворчими процесами. Наприклад, у карних найвищим «суддею» був Князь, який мав в своїх повноваженнях винести публічне обвинувачення і яке формувалось як основоположне джерело (прецедент) для всіх інших подібних справ, проте кожна справа розгадалась окремо та приймалось рішення відповідно до певної специфіки цієї справи. Функціонування таких специфічних судів проводились на певних принципах загальності, диспозитивності, змагальності, усності, явності, безпосередності й поміркованого формалізму. При цьому слід зазначити, що у такі судові процеси здійснювались на засадах певних принципів, як наприклад змагальності, де приймала участь ціла громада, або від неї уповноважена особа (довірена). Принцип безпосередності та формалізму із залученням свідків чим забезпечувався оголос справи. На той час на думку істориків, що публічними обвинувачами виступали: княжі; ябедник; певний